

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะในบทนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอตามลำดับต่อไปนี้ คือ วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมุติฐาน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สรุปผลการวิจัย และการอภิปรายผล ดังนี้

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน โดยศึกษาถึงเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ที่เผยแพร่ วิธีการที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ สื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ กลุ่มผู้รับสารนิเทศโรคเอดส์ที่มุ่งเผยแพร่ การจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ และปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ โดยมีสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ในหัวข้อวิธีการป้องกันโรคเอดส์มากกว่าหัวข้ออื่นๆ ส่วนวิธีที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ สื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ กลุ่มผู้รับสารนิเทศโรคเอดส์ที่มุ่งเผยแพร่ และการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ต่างกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสำรวจหน่วยงานที่ดำเนินงานเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ในสังกัดภาครัฐ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อหน่วยงาน สถานที่ตั้ง หมายเลขโทรศัพท์ และโทรสาร ผู้รับผิดชอบและลักษณะของกิจกรรมที่ดำเนินงาน ส่วนแบบสอบถามมีรายละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ที่เผยแพร่ วิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ สื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ กลุ่มผู้รับสารนิเทศโรคเอดส์ที่มุ่งเผยแพร่ การจัดให้บริการ สารนิเทศโรคเอดส์ และปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบในการเผยแพร่ สารนิเทศโรคเอดส์

สรุปผลการวิจัย

1. เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่แยกเป็น 9 หัวข้อได้แก่ เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ผลกระทบของโรคเอดส์ การระบาดของโรคเอดส์ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS วิธีการป้องกันโรคเอดส์ การรักษาโรคเอดส์ การปฏิบัติตนเมื่อป่วยเป็นโรคเอดส์ การอยู่ร่วมกับผู้ป่วยหรือผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS ในตอนท้ายเป็นการวัดระดับการเผยแพร่เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์

1.1 เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่เผยแพร่เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์เกือบทุกหัวข้อที่สอบถาม โดยมีลำดับค่าร้อยละจากมากไปหาน้อยมีดังนี้ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 95.02) วิธีการป้องกันโรคเอดส์ (ร้อยละ 91.10) พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS (ร้อยละ 88.26) การอยู่ร่วมกับผู้ป่วยหรือผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS (ร้อยละ 77.94) การระบาดของโรคเอดส์ (ร้อยละ 76.51) ผลกระทบของโรคเอดส์ (ร้อยละ 74.36) การปฏิบัติคนเมื่อป่วยเป็นโรคเอดส์ (ร้อยละ 67.26) และหัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่คือ การรักษาโรคเอดส์ (ร้อยละ 51.60)ตามลำดับ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่เผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ในเนื้อหาหัวข้อต่างๆทุกหัวข้อ โดยทั้งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดเผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ในภาครัฐ (ร้อยละ 97.18) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 88.24) นอกจากนี้หน่วยงานภาคเอกชนจำนวนสูงสุดยังเผยแพร่หัวข้อ วิธีการป้องกันโรคเอดส์อีกหัวข้อหนึ่งด้วย หัวข้อเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ซึ่งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนรองลงมาเผยแพร่แตกต่างกันด้วยคือ หน่วยงานภาครัฐเผยแพร่วิธีการป้องกันโรคเอดส์ (ร้อยละ 92.02) ในภาคเอกชนคือ พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS (ร้อยละ 88.24) หัวข้อที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่ตรงกันคือ การรักษาโรคเอดส์ ภาครัฐ จำนวน (ร้อยละ 53.99) ภาคเอกชน (ร้อยละ 44.12)

1.2 ความรู้เรื่องโรคเอดส์

เนื้อหาความรู้เรื่องโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่พบว่า หัวข้อที่หน่วยงานต่างๆ เผยแพร่ตามลำดับค่าร้อยละจากมากไปหาน้อยมีดังนี้ การติดต่อของโรค (ร้อยละ 89.68) สาเหตุของการเป็นโรค (ร้อยละ 86.48) สถานการณ์โรคเอดส์ในปัจจุบัน (ร้อยละ 83.28) อาการของโรค (ร้อยละ 80.07) ความร้ายแรงของโรค (ร้อยละ 73.31) และหัวข้อที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่คือ ประวัติของโรค (ร้อยละ 49.11)

หัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ตรงกันคือ การติดต่อของโรค ในภาครัฐจำนวน (ร้อยละ 90.14) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 88.23) ส่วนหัวข้อที่มีหน่วยงานเผยแพร่เป็นจำนวนรองลงมาสอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่โดยมีลำดับดังนี้ ใน

ภาครัฐคือ สาเหตุของการเป็นโรค (ร้อยละ 89.67) ในภาคเอกชนคือ สถานการณ์โรคในปัจจุบัน 68 แห่ง (ร้อยละ 85.29) หัวข้อที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่ตรงกัน คือ ประวัติของโรค โดยในภาครัฐเผยแพร่ (ร้อยละ 51.17) ในภาคเอกชนเผยแพร่ (ร้อยละ 42.65)

1.3 ผลกระทบของโรคเอดส์

เนื้อหาเรื่องผลกระทบของโรคเอดส์ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ ลำดับค่าร้อยละจากมากไปน้อยมีดังนี้ ผลกระทบต่อครอบครัว (ร้อยละ 89.32) ผลกระทบต่อสังคม (ร้อยละ 79.00) ผลกระทบต่อตัวผู้ป่วย (ร้อยละ 78.65) ผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ (ร้อยละ 65.48) และหัวข้อที่หน่วยงานเผยแพร่จำนวนน้อยที่สุดคือ ผลกระทบต่อการท่องเที่ยว (ร้อยละ 33.10)

หัวข้อที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ตรงกัน คือ ผลกระทบต่อครอบครัว ในภาครัฐจำนวน (แห่งร้อยละ 90.61) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 85.29) หัวข้อที่หน่วยงานเผยแพร่รองลงมาต่างกัน ในภาครัฐเผยแพร่หัวข้อผลกระทบต่อสังคม (ร้อยละ 80.75) ในภาคเอกชนเผยแพร่หัวข้อผลกระทบต่อผู้ป่วย (ร้อยละ 76.47) หัวข้อที่หน่วยงานเผยแพร่จำนวนที่สุดตรงกันคือ ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวโดยในภาครัฐ (ร้อยละ 36.62) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 22.06)

1.4 การระบาดของโรคเอดส์

เนื้อหาเรื่องการระบาดของโรคเอดส์พบว่าหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ส่วนใหญ่เผยแพร่เนื้อหาในหัวข้อต่างๆ 3 หัวข้อแรกในอัตราส่วนใกล้เคียงกันดังนี้ กลุ่มอาชีพที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ (ร้อยละ 74.38) จำนวนผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS (ร้อยละ 73.31) กลุ่มอายุผู้ป่วยโรคเอดส์ (ร้อยละ 72.24) และหัวข้อที่มีหน่วยงานเผยแพร่จำนวนน้อยที่สุดคือท้องถิ่นหรือภูมิภาคที่มีผู้ป่วยโรคเอดส์ (ร้อยละ 51.96)

หน่วยงานภาครัฐเผยแพร่เนื้อหาเรื่องการระบาดของโรคเอดส์ในอัตราสูงกว่าภาคเอกชนทุกหัวข้อและแตกต่างกันคือ หน่วยงานจำนวนสูงสุดในภาครัฐเผยแพร่หัวข้อกลุ่มอาชีพที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ (ร้อยละ 77.93) ในภาคเอกชนเผยแพร่หัวข้อจำนวนผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS (ร้อยละ 66.18) รองลงมาหน่วยงานภาครัฐเผยแพร่หัวข้อกลุ่มอายุผู้ป่วยโรคเอดส์ (ร้อยละ 76.52) ในภาคเอกชนเผยแพร่หัวข้อกลุ่มอาชีพที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ (ร้อยละ 63.24) หัวข้อที่มีหน่วยงานภาครัฐ

และภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่ตรงกันคือท้องถิ่นหรือภูมิภาคที่มีผู้ป่วยโรคเอดส์ ในภาค รัฐ (ร้อยละ 53.52) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 47.06)

1.5 พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS

เนื้อหาเรื่องพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS ที่หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชนเผยแพร่ พบว่าหน่วยงานจำนวนสูงสุดเผยแพร่หัวข้อการสำส่อนทางเพศ (ร้อยละ 91.46) หัวข้อที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาเผยแพร่ ได้แก่ การใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน (ร้อยละ 87.90) และการรับเลือด (ร้อยละ 67.62) และหัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่คือ การใช้ของมีคมที่เป็นอุปกรณ์เสริมสวयร่วมกัน (ร้อยละ 50.89)

เนื้อหาพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS สอดคล้องกันทุกหัวข้อแต่ หน่วยงานภาครัฐเผยแพร่ในอัตราที่สูงกว่าภาคเอกชนทุกหัวข้อ หน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาค รัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ตรงกันคือ การสำส่อนทางเพศ ในภาครัฐ (ร้อยละ 92.96) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 86.76) รองลงมาคือ การใช้เข็มฉีดยาร่วมกันในภาครัฐ (ร้อยละ 90.61) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 79.41) และการรับเลือด ในภาครัฐ (ร้อยละ 71.36) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 55.88) หัวข้อ ที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่คือ การใช้ของมีคมที่เป็นอุปกรณ์เสริมสวย ภาครัฐ 117 แห่ง (ร้อยละ 54.93) ภาคเอกชน (ร้อยละ 38.24)

1.6 วิธีการป้องกันโรคเอดส์

เนื้อหาเรื่องวิธีการป้องกันโรคเอดส์ที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เผยแพร่ดังนี้ การใช้ถุงยางอนามัย (ร้อยละ 90.39) งดสำส่อนทางเพศ (ร้อยละ 85.77) งดใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน (ร้อยละ 83.27) การสร้างความสุขในครอบครัว (ร้อยละ 64.77) การตรวจเลือดก่อน แต่งงาน (ร้อยละ 55.16) การใช้เวลาว่างอย่างสร้างสรรค์ (ร้อยละ 51.25) และหัวข้อที่มีหน่วยงาน เผยแพร่น้อยที่สุดคือ การตรวจสุขภาพประจำปี (ร้อยละ 36.65)

หน่วยงานภาครัฐเผยแพร่เนื้อหาหัวข้อวิธีการป้องกันโรคเอดส์ในอัตราสูงกว่า ภาคเอกชนทุกหัวข้อ แต่มีความสอดคล้องกัน หัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและ ภาคเอกชนเผยแพร่ตรงกันคือ การใช้ถุงยางอนามัย ในภาครัฐ (ร้อยละ 92.96) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 82.35) หัวข้อที่หน่วยงานเผยแพร่รองลงมาตรงกันคือ งดสำส่อนทางเพศ ภาครัฐ (ร้อยละ

89.20) ภาคเอกชน (ร้อยละ 75.00) หัวข้อที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่ตรงกันคือ การตรวจสุขภาพประจำปีภาครัฐ (ร้อยละ 36.15) ภาคเอกชน (ร้อยละ 38.24)

1.7 การรักษาโรคเอดส์

เนื้อหาเรื่องการรักษาโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่พบว่า หน่วยงานต่างๆ เผยแพร่ตามลำดับดังนี้ หน่วยงานที่ให้คำปรึกษา (ร้อยละ 77.58) สถานที่ตรวจรักษา (ร้อยละ 61.57) และ หัวข้อที่มีหน่วยงานเผยแพร่น้อยที่สุดคือความก้าวหน้าในการบำบัดรักษา (ร้อยละ 34.16)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนมีอัตราการเผยแพร่เนื้อหาเรื่องการรักษาโรคเอดส์ในอัตราใกล้เคียงกัน และมีความสอดคล้องกัน หัวข้อที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ตรงกันคือ หน่วยงานที่ให้คำปรึกษา ในภาครัฐ (ร้อยละ 78.40) ภาคเอกชน (ร้อยละ 75.00) หัวข้อที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาเผยแพร่ตรงกันคือ สถานที่ตรวจรักษาในภาครัฐ (ร้อยละ 64.79) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 51.47) หัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน เผยแพร่คือ ความก้าวหน้าในการบำบัดรักษาในภาครัฐ (ร้อยละ 35.21) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 30.88)

1.8 การปฏิบัติตนเมื่อป่วยเป็นโรคเอดส์

เนื้อหาเรื่องการปฏิบัติตนเมื่อป่วยเป็นโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ ได้แก่ การดูแลสุขภาพให้แข็งแรง (ร้อยละ 82.21) การรักษาสุขภาพจิต (ร้อยละ 79.00) การออกกำลังกาย (ร้อยละ 77.22) และหัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่คือ การรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ (ร้อยละ 72.24)

หน่วยงานภาครัฐเผยแพร่เนื้อหาในหัวข้อการปฏิบัติตนเมื่อป่วยเป็นโรคเอดส์ในอัตราสูงกว่าภาคเอกชนทุกหัวข้อและมีลำดับแตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ หน่วยงานจำนวนสูงสุดของภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่เนื้อหาหัวข้อ การดูแลสุขภาพให้แข็งแรงตรงกัน ในภาครัฐ 178 (ร้อยละ 83.57) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 77.94) นอกจากนี้หน่วยงานภาคเอกชนจำนวนสูงสุดยังเผยแพร่หัวข้อการรักษาสุขภาพจิตอีกหัวข้อหนึ่งด้วย หัวข้อที่หน่วยงานภาครัฐจำนวนรองลงมาเผยแพร่คือ การรักษาสุขภาพจิต (ร้อยละ 67.65) หัวข้อที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวน

น้อยที่สุดเผยแพร่ตรงกันคือการรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ ในภาครัฐ (ร้อยละ 74.18) ในภาคเอกชน(ร้อยละ 66.18)

1.9 การอยู่ร่วมกับผู้ป่วยหรือผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS

เนื้อหาเรื่องการอยู่ร่วมกับผู้ป่วยหรือผู้ติดเชื้อที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ดังนี้ การให้ความเห็นใจ (ร้อยละ 85.05) การยอมรับทางสังคม (ร้อยละ 81.85) และหัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่คือ การให้ความช่วยเหลือ (ร้อยละ 77.22)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนมีการเผยแพร่เนื้อหาในหัวข้อการอยู่ร่วมกับผู้ป่วยหรือผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS ในอัตราใกล้เคียงกันแต่มีลำดับแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยดังนี้ หัวข้อที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ต่างกันคือ ในภาครัฐการให้ความเห็นใจ (ร้อยละ 86.38) ในภาคเอกชน คือ การยอมรับทางสังคม (ร้อยละ 86.76) หัวข้อที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนรองลงมา เผยแพร่ในภาครัฐคือ การยอมรับทางสังคม (ร้อยละ 80.24) ในภาคเอกชนคือ การให้ความเห็นใจ (ร้อยละ 80.88) หัวข้อที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่ตรงกันคือ การให้ความช่วยเหลือในภาครัฐ (ร้อยละ 78.40) ในภาคเอกชนคือ (ร้อยละ 73.53)

1.10 ระดับการเผยแพร่เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์

เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่อยู่ในระดับมากและระดับปานกลาง เนื้อหาที่เผยแพร่ในระดับมาก 4 หัวข้อตามลำดับค่าเฉลี่ยได้แก่ วิธีการป้องกันโรคเอดส์ (ค่าเฉลี่ย 3.75) ความรู้เรื่องโรคเอดส์ (ค่าเฉลี่ย 3.72) พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS (ค่าเฉลี่ย 3.66) และอื่นๆ (ค่าเฉลี่ย 3.74) เนื้อหาที่เผยแพร่อยู่ในระดับปานกลาง 5 หัวข้อตามลำดับดังนี้ การระบาดของโรคเอดส์ (ค่าเฉลี่ย 3.31) ผลกระทบของโรคเอดส์ (ค่าเฉลี่ย 3.28) การอยู่ร่วมกับผู้ป่วยหรือผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS (ค่าเฉลี่ย 3.24) การปฏิบัติตนเมื่อป่วยเป็นโรคเอดส์ (ค่าเฉลี่ย 3.08) และการรักษาโรคเอดส์ (ค่าเฉลี่ย 2.73)

หัวข้อที่มีหน่วยงานภาครัฐภาคเอกชนเผยแพร่อยู่ในระดับมากตรงกันมี 2 หัวข้อได้แก่ วิธีการป้องกัน ในภาครัฐ (ค่าเฉลี่ย 3.7.) ภาคเอกชน (ค่าเฉลี่ย 3.66) และพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS ในภาครัฐ (ค่าเฉลี่ย 3.67) ภาคเอกชน (ค่าเฉลี่ย 3.65) และในภาครัฐยังเผยแพร่หัวข้อความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับมากอีกหัวข้อหนึ่ง (ค่าเฉลี่ย 3.62) นอกจากนี้ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอีก 35 แห่ง ยังเผยแพร่หัวข้ออื่นๆ ได้แก่ การเตรียมครอบครัวและชุมชน

เพื่อดูแลผู้ติดเชื้อ การจัดทำแผนป้องกันโรคเอดส์ การปรับเปลี่ยนค่านิยมที่ถูกต้อง การขยายบริการ
เบื้องต้น การสร้างเครือข่าย และการยอมรับจากครอบครัว ในระดับมาก

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูล พบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน
เผยแพร่ เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ในหัวข้อวิธีการป้องกันโรคเอดส์มากกว่าหัวข้ออื่นๆ สอดคล้อง
กับสมมติฐานนอกจากนี้ยังมีหัวข้อที่เผยแพร่ในระดับมากอีก 2 หัวข้อ คือ ความรู้เรื่องโรคเอดส์
และ พฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV/AIDS ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สิริวิมล ชาญเวช
(2532) ที่พบว่าเนื้อหาเรื่องโรคเอดส์ในประเด็นการป้องกันแก้ไข หนังสือพิมพ์เน้นคุณภาพเสนอ
เนื้อหาดีกว่าหนังสือพิมพ์ประชามติ

2. วิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนนำไปใช้
จำแนกออกเป็น 3 วิธีการคือ การเผยแพร่สารนิเทศรายบุคคล การเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่ม
และการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชนทั่วไป

2.1 วิธีการเผยแพร่สารนิเทศรายบุคคล

วิธีการเผยแพร่สารนิเทศรายบุคคลที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้พบว่า
หน่วยงานที่ใช้การเผยแพร่สารนิเทศรายบุคคลมีไม่มากนัก วิธีการที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดใช้
เผยแพร่คือ การวางเอกสารให้หยิบเองจำนวน (ร้อยละ 56.23)วิธีที่หน่วยงานจำนวนรองลงมา
ใช้เผยแพร่คือ การติดต่อพบกับบุคคลโดยตรง (ร้อยละ 49.11) วิธีอื่นๆ นอกจากนี้มีหน่วยงานใช้
เป็นจำนวนน้อย ได้แก่ การไปเยี่ยมตามบ้าน (ร้อยละ 24.91) การติดต่อทางโทรศัพท์ (ร้อยละ
20.28) และการส่งเอกสารทางไปรษณีย์ (ร้อยละ 18.51) ตามลำดับ

หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดใช้วิธีการเผยแพร่รายบุคคล
ต่างกันดังนี้ ภาครัฐใช้วิธี การวางเอกสารให้หยิบเอง (ร้อยละ 61.97) ภาคเอกชนใช้วิธี การติดต่อ
พบกับบุคคลโดยตรง (ร้อยละ 66.18) รองลงมาภาครัฐใช้วิธีการติดต่อพบกับบุคคลโดยตรง (ร้อย
ละ 43.66) ภาคเอกชนใช้วิธี การไปเยี่ยมตามบ้าน (ร้อยละ 47.05) วิธีที่หน่วยงานใช้น้อยที่สุดใน
ภาครัฐได้แก่ การติดต่อทางโทรศัพท์ (ร้อยละ 15.02) ในภาคเอกชนได้แก่การส่งเอกสารทาง
ไปรษณีย์ (ร้อยละ 19.12)

วิธีที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดของภาครัฐและภาคเอกชนใช้ต่างกันและมี
สัดส่วนการใช้วิธีต่างๆ แตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ การติดต่อพบกับบุคคลโดยตรง การ

ติดต่อทางโทรศัพท์ การไปเยี่ยมตามบ้าน และการวางเอกสารให้หีบเอง จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

2.2 การเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่ม

วิธีการเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่มที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ใช้มี 3 วิธี ได้แก่ การบรรยาย การฝึกอบรม และการประชุมสัมมนา วิธีที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดใช้คือ การบรรยาย (ร้อยละ 74.38) หน่วยงานจำนวนรองลงมาใช้ได้แก่ การฝึกอบรม (ร้อยละ 66.55) การประชุมสัมมนา (ร้อยละ 58.36) วิธีอื่นๆ นอกจากนี้มีหน่วยงานใช้ไม่มากนักได้แก่ การสนทนา (ร้อยละ 43.77) การสาธิต (ร้อยละ 37.37) การอภิปราย (ร้อยละ 35.94)

หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนใช้วิธีการเผยแพร่เฉพาะกลุ่มต่างกัน ดังนี้ หน่วยงานภาครัฐจำนวนสูงสุดใช้วิธี การบรรยาย(ร้อยละ 79.34) ภาคเอกชนจำนวนสูงสุดใช้ วิธี การฝึกอบรม (ร้อยละ 63.24) รองลงมา ภาครัฐใช้วิธีการฝึกอบรม (ร้อยละ 67.61) ภาคเอกชนใช้วิธีการประชุมสัมมนา (ร้อยละ 57.28) วิธีที่ทั้งภาครัฐและเอกชนจำนวนน้อยที่สุดใช้เผยแพร่ตรงกันคือ การอภิปราย (ร้อยละ 36.62 และ 33.82) ตามลำดับ

วิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์เฉพาะกลุ่มที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้ต่างกัน และมีระดับการใช้ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.025 ในภาครัฐใช้วิธีการบรรยาย (ร้อยละ 79.34) ภาคเอกชน (ร้อยละ 63.25) ส่วนอีก 5 วิธีการ ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่มและมีระดับการเผยแพร่ไม่แตกต่างกัน ได้แก่ การฝึกอบรม ภาครัฐ (ร้อยละ 67.61) ภาคเอกชน (ร้อยละ 63.24) การประชุมสัมมนา ภาครัฐ (ร้อยละ 52.28) ภาคเอกชน (ร้อยละ 61.76) การสนทนา ภาครัฐ (ร้อยละ 40.85) ภาคเอกชน (ร้อยละ 52.94) การสาธิต ภาครัฐ (ร้อยละ 37.56) ภาคเอกชน (ร้อยละ 36.76) และการอภิปราย ภาครัฐ(ร้อยละ 36.62) ภาคเอกชน (ร้อยละ 53.82) ดังนั้นวิธีการเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่มที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

2.3 วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชนทั่วไป

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชนทั่วไปแตกต่างกันดังนี้ หน่วยงานภาครัฐจำนวนสูงสุด ใช้วิธีการจัดนิทรรศการ (ร้อยละ 84.51) ภาคเอกชนใช้วิธีการเผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์ (ร้อยละ 88.09) วิธีที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาในภาครัฐ

ใช้คือ การเผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์ (ร้อยละ 74.18) ภาคเอกชนใช้วิธีการรณรงค์ในโอกาสพิเศษ (ร้อยละ 72.06) วิธีที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของภาครัฐและภาคเอกชนใช้ตรงกันคือ การเผยแพร่ทางเคเบิลทีวี (ร้อยละ 2.35 และ 2.94) ตามลำดับ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชนทั่วไปแตกต่างกันดังนี้ หน่วยงานภาครัฐจำนวนสูงสุดใช้วิธีการจัดนิทรรศการ (ร้อยละ 84.51) ภาคเอกชนใช้วิธีการเผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์ (ร้อยละ 88.09) วิธีที่หน่วยงานจำนวนรองลงมา ในภาครัฐใช้คือ การเผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์ (ร้อยละ 74.18) ภาคเอกชนใช้วิธีการรณรงค์ในโอกาสพิเศษ (ร้อยละ 72.06) วิธีที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดที่ภาครัฐและภาคเอกชนใช้ตรงกันคือ การเผยแพร่ทางเคเบิลทีวี (ร้อยละ 2.35 และ 2.94) ตามลำดับ

วิธีการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่มีระดับต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.025 3 วิธี ได้แก่ การเผยแพร่ทางสิ่งพิมพ์ ภาครัฐ (ร้อยละ 74.18) ภาคเอกชน (ร้อยละ 88.09) การจัดนิทรรศการ ภาครัฐ (ร้อยละ 84.51) ภาคเอกชน (ร้อยละ 54.41) และตีพิมพ์โฆษณา ภาครัฐ (ร้อยละ 58.22) ภาคเอกชน (ร้อยละ 35.29) ส่วนอีก 5 วิธีการที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่ไม่ต่างกันและมีระดับการใช้ไม่แตกต่างกันด้วย ได้แก่ การเผยแพร่ทางวิทยุกระจายเสียง ภาครัฐ (ร้อยละ 41.31) ภาคเอกชน (ร้อยละ 32.35) การเผยแพร่ทางโทรทัศน์ ภาครัฐ (ร้อยละ 14.55) ภาคเอกชน (ร้อยละ 17.65) การเผยแพร่ทางเคเบิลทีวี ภาครัฐ (ร้อยละ 2.35) ภาคเอกชน (ร้อยละ 2.94) การเผยแพร่ทางภาพยนตร์ ภาครัฐ (ร้อยละ 6.57) ภาคเอกชน (ร้อยละ 8.82) การแสดงบนเวที ภาครัฐ (ร้อยละ 23.00) ภาคเอกชน (ร้อยละ 16.18) และการรณรงค์ในโอกาสพิเศษ ภาครัฐ (ร้อยละ 73.71) ภาคเอกชน (ร้อยละ 73.30) ดังนั้นวิธีการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

3. สื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนแยกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโทรทัศน์ สื่อมวลชน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อบุคคล และสื่อพื้นบ้าน

3.1 สื่อสิ่งพิมพ์

สื่อสิ่งพิมพ์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่พบว่าสื่อสิ่งพิมพ์ที่หน่วยงานส่วนใหญ่ใช้ 2 ประเภท ได้แก่ แผ่นพับและโปสเตอร์ โดยหน่วยงานจำนวนสูงสุดใช้

แผ่นพับ (ร้อยละ 82.56) รองลงมาคือ โปสเตอร์ (ร้อยละ 73.31) สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้เผยแพร่คือ วารสาร (ร้อยละ 23.49)

หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนใช้สื่อสิ่งพิมพ์ประเภทที่สอดคล้องกัน สื่อสิ่งพิมพ์ที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ใช้เผยแพร่คือ แผ่นพับ (ร้อยละ 84.98 และ 75.00) รองลงมาคือ โปสเตอร์ (ร้อยละ 77.93 และ ร้อยละ 58.82) นอกจากนี้หน่วยงานภาครัฐส่วนใหญ่ (ร้อยละ 51.19) ยังใช้สติกเกอร์อีกด้วย สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ใช้เผยแพร่คือ วารสาร (ร้อยละ 24.41 และ 20.59)

สื่อสิ่งพิมพ์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่ในระดับแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.025 มี 3 ประเภท ได้แก่ แผ่นปลิว (ร้อยละ 44.60 และ 30.89) โปสเตอร์ (ร้อยละ 77.93 และ 58.82) และสติกเกอร์ (ร้อยละ 59.15 และ 38.21) ส่วนสื่อสิ่งพิมพ์อีก 5 ประเภทที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้ในระดับไม่แตกต่างกัน ได้แก่ แผ่นพับ (ร้อยละ 84.98 และ 75.00) ป้ายโฆษณาเกี่ยวกับโรคเอดส์ (ร้อยละ 51.17 และ 39.71) จุลสาร (ร้อยละ 26.29 และ 38.82) วารสาร (ร้อยละ 24.41 และ 20.59) และหนังสือ (ร้อยละ 38.50 และ 32.35) ดังนั้นสื่อสิ่งพิมพ์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ไม่ต่างกันเป็นส่วนใหญ่จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

3.2 สื่อโสตทัศน

สื่อโสตทัศนที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่ พบว่าสื่อที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดใช้เผยแพร่คือ วิดิทัศน์ (ร้อยละ 71.17) รองลงมาในอัตราใกล้เคียงกันคือ แผ่นใสประกอบการบรรยาย (ร้อยละ 58.36) และเทปเสียง (ร้อยละ 57.67) สื่อโสตทัศนที่มี หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้เผยแพร่คือ โทรทัศน์วงจรปิด (ร้อยละ 7.12)

หน่วยงานภาครัฐและเอกชนใช้สื่อโสตทัศนในประเภทที่สอดคล้องกัน แต่มีสัดส่วนใช้แตกต่างกัน โดยในภาครัฐมีหน่วยงานที่สูงกว่าภาคเอกชน สื่อโสตทัศนที่มีหน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่คือ วิดิทัศน์ (ร้อยละ 74.65 และ 60.29) สื่อโสตทัศนที่มีหน่วยงานจำนวนรองลงมาเผยแพร่คือ แผ่นใสประกอบการบรรยาย (ร้อยละ 63.38 และ 42.64) นอกจากนี้ภาคเอกชนยังใช้เทปเสียงเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ (ร้อยละ 55.87)เป็นอันดับรองลงมาอีกประเภทหนึ่งด้วย สื่อโสตทัศนที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้เผยแพร่คือ โทรทัศน์วงจรปิด โดยในภาครัฐเผยแพร่ ร้อยละ 7.51 ในภาคเอกชนเผยแพร่ ร้อยละ 5.88

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดใช้สื่อโสตทัศนเช่นเดียวกัน คือ วิดิทัศน์ และมีสัดส่วนการนำสื่อโสตทัศนแต่ละประเภทไปใช้แตกต่างกันเพียง 2 ประเภท จากทั้งหมด 5 ประเภท ดังนั้นสื่อโสตทัศนที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนนำไปใช้เผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ไม่แตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

3.3 สื่อมวลชน

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยใช้สื่อมวลชน โดยสื่อมวลชนที่มีหน่วยงานจำนวนสูงสุดใช้คือ วิฑู (ร้อยละ 41.99) รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ (ร้อยละ 33.45) และโทรทัศน์ 64 แห่ง (ร้อยละ 22.77) สื่อมวลชนที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้เผยแพร่คือ เคเบิลทีวี (ร้อยละ 3.91)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้สื่อมวลชนในการเผยแพร่สารนิเทศสอดคล้องกันคือ หน่วยงานจำนวนสูงสุดของใช้ วิฑู (ร้อยละ 42.72 และ 39.71) รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ (ร้อยละ 33.33 และ 33.82) สื่อมวลชนที่หน่วยงานของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดใช้เผยแพร่คือ เคเบิลทีวี (ร้อยละ 3.75 และ 4.41)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้สื่อมวลชนแต่ละประเภทไม่แตกต่างกัน และมีสัดส่วนการใช้สื่อมวลชนทุกประเภทไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3.4 สื่ออิเล็กทรอนิกส์

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการเผยแพร่สารนิเทศน้อย สื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีหน่วยงานจำนวนสูงสุดใช้เผยแพร่คือ ฐานข้อมูล (Database) (ร้อยละ 14.95) รองลงคือ แผงข่าวอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Bulletin Board) (ร้อยละ 6.56) และ ซีดีรอม (CD-ROM) 8 แห่ง (ร้อยละ 2.84)

ภาครัฐและภาคเอกชน ใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการเผยแพร่สารนิเทศตรงกันคือหน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนใช้ฐานข้อมูล (Database) (ร้อยละ 15.49 และ 13.23) สำหรับสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้แพร่น้อยคือ แผงข่าวอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Bulletin Board) (ร้อยละ 3.75 และ 2.94) และซีดีรอม (CD-ROM) (ร้อยละ 3.29 และ 1.47)

สื่ออิเล็กทรอนิกส์แต่ละประเภทที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้ไม่แตกต่างกัน และมีสัดส่วนการใช้ไม่แตกต่างกันด้วย จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3.5 สื่อบุคคล

สื่อบุคคลที่ภาครัฐและภาคเอกชนใช้ในการเผยแพร่ ได้แก่ เจ้าหน้าที่สาธารณสุข ผู้นำชุมชนและครู/อาจารย์ โดยหน่วยงานจำนวนสูงสุดใช้เจ้าหน้าที่สาธารณสุข (ร้อยละ 56.58) ผู้นำชุมชน (ร้อยละ 53.38) และครู/อาจารย์ (ร้อยละ 50.88) นอกจากนี้ยังมีสื่อบุคคลอื่นๆ ที่มีหน่วยงานใช้พอสมควร ได้แก่ เจ้าหน้าที่อาสาสมัครและอาสาสมัครประจำหมู่บ้าน (อสม) (ร้อยละ 41.28) เท่ากัน สื่อบุคคลที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดใช้เผยแพร่คือ คารา/นักแสดง 32 แห่ง (ร้อยละ 1.39)

ภาครัฐและภาคเอกชนใช้สื่อบุคคลมีความแตกต่างกัน โดยหน่วยงานจำนวนสูงสุดในภาครัฐใช้เจ้าหน้าที่สาธารณสุข (ร้อยละ 60.09) ในภาคเอกชนใช้ผู้นำชุมชน (ร้อยละ 58.82) สื่อบุคคลที่มีหน่วยงานใช้จำนวนรองลงมาซึ่งแตกต่างกันคือ ในภาครัฐใช้ครู/อาจารย์ (ร้อยละ 55.87) ผู้นำชุมชน (ร้อยละ 51.64) ผู้ติดเชื้อ HIV (ร้อยละ 32.86) ในภาคเอกชนใช้เจ้าหน้าที่อาสาสมัคร (ร้อยละ 52.94) และผู้ติดเชื้อ HIV (ร้อยละ 51.47) สื่อบุคคลที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่ตรงกันคือ คารา/นักแสดง

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้สื่อบุคคลแตกต่างกันและมีสัดส่วนการนำสื่อบุคคลแต่ละประเภทมาใช้แตกต่างกันกว่าครึ่ง (แตกต่างกัน 5 ประเภท และไม่แตกต่างกัน 4 ประเภท) ดังนั้นหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนใช้สื่อบุคคลเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ไม่แตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3.6 สื่อพื้นบ้าน

สื่อพื้นบ้านที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดใช้เผยแพร่คือ หอกระจายข่าวประจำหมู่บ้าน 155 แห่ง (ร้อยละ 55.16)

ส่วนการแสดงพื้นบ้าน (ร้อยละ 21.70) หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนตรงกันโดยมีหน่วยงานจำนวนสูงสุดของภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่ตรงกันคือ หอกระจายข่าวประจำหมู่บ้าน (ร้อยละ 57.74 และ 47.05) ส่วนการแสดงพื้นบ้านในภาครัฐใช้ (ร้อยละ 19.72) ในภาคเอกชนใช้ (ร้อยละ 27.94)

สื่อพื้นบ้านที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนนำไปใช้ไม่แตกต่างกัน และมีสัดส่วนการใช้สื่อพื้นบ้านทุกประเภทไม่แตกต่างกัน ดังนั้นการใช้สื่อพื้นบ้านของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกันสมมติฐาน

4. การจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนแยกเป็นประเภทหน่วยงานที่ให้บริการและลักษณะการจัดให้บริการ

4.1 ลักษณะหน่วยงานที่ให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์

ลักษณะหน่วยงานที่ให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ตามลำดับจำนวนหน่วยงานที่จัดได้แก่ ห้องสมุด (ร้อยละ 43.06) ศูนย์ข้อมูลโรคเอดส์ (ร้อยละ 33.10) และมูมนั่งสื่อเกี่ยวกับโรคเอดส์ (ร้อยละ 28.11)

ภาครัฐกับภาคเอกชน มีการจัดบริการสารนิเทศโรคเอดส์ในประเภทที่สอดคล้องกันคือ หน่วยงานจำนวนสูงสุดจัดบริการห้องสมุด (ร้อยละ 42.25 และ 45.59) รองลงคือ ศูนย์ข้อมูลโรคเอดส์ (ร้อยละ 34.27 และ 29.41) และมูมนั่งสื่อเกี่ยวกับโรคเอดส์ (ร้อยละ 30.98 และ 19.12)

ภาครัฐและภาคเอกชนจัดหน่วยงานที่ให้บริการสารนิเทศไม่แตกต่างกัน และมีสัดส่วนการจัดบริการในแต่ละประเภทไม่แตกต่าง ดังนั้นการจัดหน่วยงานที่ให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2 การจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์

การจัดบริการสารนิเทศโรคเอดส์มีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่เป็นส่วนน้อยเรียงตามลำดับจำนวนหน่วยงานที่ให้บริการคือ บริการสารนิเทศโรคเอดส์เชิงวิชาการ (ร้อยละ 47.69) และบริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคม (ร้อยละ 38.79)

หน่วยงานของทั้งภาครัฐกับภาคเอกชน จัดให้มีบริการสารนิเทศโรคเอดส์ในลักษณะต่างกันคือ ในภาครัฐหน่วยงานจำนวนสูงสุดจัดให้มีบริการสารนิเทศเชิงวิชาการ (ร้อยละ 53.52) ในภาคเอกชนหน่วยงานจำนวนสูงสุดจัดให้มีบริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคม (ร้อยละ 35.29)

ลักษณะบริการสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจัดมี ลักษณะบริการแตกต่างกัน และมีสัดส่วนการจัดบริการสารนิเทศในแต่ละลักษณะไม่แตกต่างกัน ดังนั้นลักษณะการจัดบริการสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจัดไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.3 บริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคม

บริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคมที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน จำนวนสูงสุดจัด คือ การจัดประชุม/อบรมผู้ปฏิบัติงานด้านโรคเอดส์ (ร้อยละ 59.07) รองลงมาคือ ให้คำปรึกษาเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 48.39) บริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคมที่หน่วยงาน จำนวนน้อยเผยแพร่คือ จัดกลุ่มแลกเปลี่ยนสารนิเทศระหว่างผู้ติดเชื้อ (ร้อยละ 13.88) บริการคำปรึกษาทางโทรศัพท์สายตรงตลอด 24 ชั่วโมง (ร้อยละ 11.03)

บริการทางการแพทย์และสังคมที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งหน่วยงาน ภาครัฐและภาคเอกชนจัดบริการสอดคล้องกันคือ จัดประชุม/อบรมผู้ปฏิบัติงานด้านโรคเอดส์ ใน ภาครัฐจัดบริการ (ร้อยละ 61.50) ในภาคเอกชนจัดบริการ (ร้อยละ 51.48) นอกจากนี้ในหน่วยงาน ภาคเอกชนจำนวนสูงสุดยังจัดบริการให้คำปรึกษาเรื่องโรคเอดส์อีกบริการหนึ่งด้วย บริการที่ หน่วยงานจำนวนรองลงมาของภาครัฐและภาคเอกชนจัดบริการแตกต่างกันคือ ภาครัฐจัดบริการให้ คำปรึกษาเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 47.42) ภาคเอกชนจัดกลุ่มแลกเปลี่ยนสารนิเทศระหว่างผู้ติดเชื้อ (ร้อยละ 23.53) ส่วนบริการทางการแพทย์และสังคมที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของทั้งภาครัฐ และภาคเอกชนจัดบริการคือ บริการคำปรึกษาทางโทรศัพท์สายตรงตลอด 24 ชั่วโมง โดยในภาค ภาครัฐจัดบริการ (ร้อยละ 9.86) ในภาคเอกชนจัดบริการ (ร้อยละ 14.71)

บริการแพทย์และสังคมที่มีหน่วยงานจำนวนสูงสุดจัดไม่แตกต่างกัน การจัด บริการแต่ละประเภทมีสัดส่วนการจัดบริการแตกต่างกัน 1 ประเภท ไม่แตกต่างกัน 4 ประเภท ดังนั้นบริการทางการแพทย์และสังคม ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนไม่แตกต่างเป็น ส่วนใหญ่ จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.4 บริการสารนิเทศเชิงวิชาการ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยจัดบริการสารนิเทศเชิงวิชาการ บริการที่มีหน่วยงานจัดเป็นจำนวนสูงสุดคือ บริการให้ยืมสื่อเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 45.55) รองลงมาจัดบริการใกล้เคียงกันเรียงตามลำดับดังนี้ บริการตอบคำถาม (ร้อยละ 34.52) แนะนำแหล่งสาร

นิเทศโรคเอดส์ (ร้อยละ 31.67) และผลิตสื่อสารนิเทศโรคเอดส์ (ร้อยละ 30.29) บริการสารนิเทศเชิงวิชาการที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดจัดบริการคือ สืบค้นสารนิเทศโรคเอดส์ด้วยคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 2.14)

ภาครัฐและภาคเอกชน จัดบริการต่างกันคือ ในภาครัฐหน่วยงานจำนวนมากจัดบริการคือ บริการให้ยืมสื่อเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 50.70) ส่วนภาคเอกชนหน่วยงานจำนวนมาก จัดบริการตอบคำถาม (ร้อยละ 36.75) บริการอื่นๆ ที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาจัดบริการแตกต่างกันคือ ในภาครัฐจัดบริการ ตอบคำถาม (ร้อยละ 33.80) ภาคเอกชนจัดบริการ แนะนำแหล่งสารนิเทศโรคเอดส์และบริการให้ยืมสื่อเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 29.41) บริการที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดจัดตรงกันคือ สืบค้นสารนิเทศโรคเอดส์ด้วยคอมพิวเตอร์ ในภาครัฐ (ร้อยละ 1.88) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 2.94)

บริการสารนิเทศเชิงวิชาการภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนมากจัดแตกต่างกัน สัดส่วนการจัดบริการในแต่ละประเภทแตกต่างกันเพียง 1 ประเภท ไม่แตกต่างกัน 5 ประเภท ดังนั้นบริการสารนิเทศเชิงวิชาการที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจัดบริการแตกต่างกันเพียงบางส่วน จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานเป็นส่วนใหญ่

5. กลุ่มผู้รับสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่แยกออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยง กลุ่มผู้ที่ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ กลุ่มประชาชนทั่วไป

5.1 กลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยง

ผู้รับสารนิเทศกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยมุ่งเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์แก่ผู้รับกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยง ตามลำดับดังนี้ ผู้ใช้แรงงาน (ร้อยละ 50.53) หญิง/ชายอาชีพพิเศษ (ร้อยละ 43.77) คนงานในโรงงานอุตสาหกรรม (ร้อยละ 42.34) ผู้ติดยาเสพติด (ร้อยละ 35.23) กลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดมุ่งเผยแพร่ คือ ชาวประมง (ร้อยละ 16.01)

หน่วยงานของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยมุ่งเผยแพร่ สารนิเทศโรคเอดส์ในกลุ่มผู้มีพฤติกรรมเสี่ยงและมีความสอดคล้องกันคือ หน่วยงานจำนวนมากของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ ได้แก่ ผู้ใช้แรงงาน ในภาครัฐ(ร้อยละ 48.82 และ 55.88) ส่วนกลุ่มอื่นๆ มีความแตกต่างกัน คือ ในภาครัฐมุ่งเผยแพร่ในกลุ่มหญิง/ชายอาชีพพิเศษ (ร้อยละ 46.47) คนงาน

ในโรงงานอุตสาหกรรม(ร้อยละ 41.78) และผู้ติดยาเสพติด (ร้อยละ38.02) ตามลำดับ ในภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ในกลุ่มคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม (ร้อยละ 44.12) หญิง/ชายอาชีพพิเศษ (ร้อยละ 35.29) ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์รับจ้าง (ร้อยละ 32.35) กลุ่มผู้รับสารนิเทศที่มีหน่วยงานทั้งภาคภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่ต่างกันคือ ในภาครัฐ คือ ชาวประมง (ร้อยละ 15.96) ในภาคเอกชนมุ่ง คือ พนักงานขับรถบรรทุก/รถทัวร์ (ร้อยละ 14.70)

การเผยแพร่สารนิเทศในกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดไม่แตกต่างกัน สัดส่วนในการเผยแพร่สารนิเทศแก่กลุ่มผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงแตกต่างกัน 2 กลุ่ม และไม่แตกต่างกัน 8 กลุ่ม ดังนั้นการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ในหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ในกลุ่มผู้ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงไม่แตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่ จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

5.2 กลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยเผยแพร่กลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อโรคเอดส์ โดยหน่วยงานต่างๆ เผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์แก่กลุ่มต่างๆ ในจำนวนใกล้เคียงกันได้แก่ ผู้นำชุมชน (ร้อยละ 46.26) พยาบาล (ร้อยละ 38.07) เจ้าหน้าที่สาธารณสุข (ร้อยละ 37.72) และครอบครัวผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS (ร้อยละ 35.23) ผู้นำศาสนา (ร้อยละ 28.57) ตามลำดับ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดเผยแพร่สารนิเทศแก่กลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อและผู้นำชุมชนเช่นเดียวกัน (ร้อยละ 44.60 และ 51.47) จำนวนรองลงมาเผยแพร่ต่างกันคือ ในภาครัฐมุ่งเผยแพร่ พยาบาล (ร้อยละ 43.66) ในภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ครอบครัวของผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS (ร้อยละ 48.53) ส่วนกลุ่มอื่นๆ มีหน่วยงานภาครัฐจำนวนน้อยมุ่งเผยแพร่ สำหรับกลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่แตกต่างกันคือ ภาครัฐเผยแพร่แก่กลุ่มผู้นำทางศาสนา (ร้อยละ 26.76) ภาคเอกชนเผยแพร่แก่กลุ่มพยาบาล (ร้อยละ 20.58)

กลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดเผยแพร่แตกต่างกัน สัดส่วนการเผยแพร่แก่กลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อแตกต่างกัน 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกัน 3 กลุ่ม ดังนั้นการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ในกลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อแตกต่างกันเป็นบางส่วน จึงสอดคล้องกับสมมุติฐานเป็นบางส่วน

5.3 กลุ่มประชาชนทั่วไป

กลุ่มประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเกินกว่าครึ่งมุ่งเผยแพร่มี 3 กลุ่มได้แก่ นักเรียน (ร้อยละ 62.27) นักศึกษา (ร้อยละ 56.28) และแม่บ้าน (ร้อยละ 54.09)ตามลำดับ กลุ่มประชาชนทั่วไปที่มีหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดเผยแพร่คือ ผู้ปกครองนักเรียน (ร้อยละ 37.36)

กลุ่มประชาชนทั่วไปที่มีหน่วยงานของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ตรงกันเป็นอันดับแรกคือ นักเรียน ในภาครัฐ (ร้อยละ 61.03) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 61.17) รองลงมาหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน มุ่งเผยแพร่ต่างกันคือ ในภาครัฐมุ่งเผยแพร่แก่นักศึกษา 121 แห่ง (ร้อยละ 56.81) ในภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่แก่แม่บ้าน (ร้อยละ 58.82) กลุ่มที่มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่น้อยมีดังนี้ ในภาครัฐ ผู้ปกครองนักเรียน (ร้อยละ 35.21) ในภาคเอกชน ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (ร้อยละ 35.29)

กลุ่มประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดเผยแพร่ไม่แตกต่างกันและสัดส่วนการเผยแพร่แก่กลุ่มต่างๆ แตกต่างเพียง 1 กลุ่ม ไม่แตกต่าง 5 กลุ่ม ดังนั้นการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ในกลุ่มประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ไม่แตกต่างกันเป็นส่วนใหญ่จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้เป็นส่วนใหญ่

6. ปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน
ประสบ จำแนกตามปัญหา

6.1 ปัญหาด้านเนื้อหาโรคเอดส์ที่หน่วยงานประสบ

ปัญหาด้านเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ซึ่งหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยประสบ ลำดับดังนี้ เนื้อหาไม่สอดคล้องกับกลุ่มผู้รับสารนิเทศ (ร้อยละ 28.82) เนื้อหาไม่ทันสมัย (ร้อยละ 23.48) เนื้อหาเข้าใจยาก (ร้อยละ 17.79) เนื้อหาไม่ชัดเจน (ร้อยละ 11.06) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดประสบคือ เนื้อหาไม่ถูกต้อง (ร้อยละ 3.53)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาด้านเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์สอดคล้องกัน ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ประสบได้แก่ เนื้อหาไม่สอดคล้องกับกลุ่มผู้รับสารนิเทศ ในภาครัฐ (ร้อยละ 30.51) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 23.53) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาของทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบ คือ เนื้อหาไม่ทันสมัย ใน

ภาครัฐ (ร้อยละ 24.41) ในภาคเอกชน (ร้อยละ 20.58) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ประสบคือ เนื้อหาไม่ถูกต้อง ในภาครัฐ (ร้อยละ 3.28) ในภาคเอกชน (4.41)

6.2 ปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ จำแนกเป็น 3 วิธี

6.2.1 ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศรายบุคคล

ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์รายบุคคลที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบได้แก่ การเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 56.22) บุคลากรไม่เพียงพอ (ร้อยละ 53.38) และเอกสารเพื่อแจกจ่ายมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 42.34) ตามลำดับ

ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชนประสบคล้ายคลึงกันคือ ในภาครัฐหน่วยงานจำนวนสูงสุดประสบปัญหาการเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 59.15) ภาคเอกชนจำนวนสูงสุดประสบปัญหามูลากรไม่เพียงพอ (ร้อยละ 58.82) ปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบรองลงมาได้แก่ ในภาครัฐประสบปัญหามูลากรไม่เพียงพอ (ร้อยละ 59.15) ปัญหารองลงมาคือ การเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 47.05) ส่วนปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบตรงกันคือ ปัญหาเอกสารเพื่อแจกจ่ายมีไม่เพียงพอ ภาครัฐ (ร้อยละ 46.60) ภาคเอกชน (ร้อยละ 35.29)

6.2.2 ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่ม

ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่มที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนกว่าครึ่งประสบมี 2 ประการ ในจำนวนใกล้เคียงกันได้แก่ บุคลากรมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 57.65) งบประมาณมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 54.09) ปัญหาที่หน่วยงานประสบน้อยคือ สถานที่ปฏิบัติงานไม่เหมาะสม (ร้อยละ 25.26)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่มสอดคล้องกันทุกประการ ดังนี้ บุคลากรมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 54.93 และ 66.17) งบประมาณมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 53.05 และ 57.35) สถานที่ปฏิบัติงานไม่เหมาะสม (ร้อยละ 29.57 และ 11.76)

6.2.3 ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชน

ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์แก่ประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประมาณครึ่งหนึ่งประสบ 2 ประการ ได้แก่ งบประมาณมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 51.24) และการเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 50.88) ปัญหาที่หน่วยงานประสบรองลงมาคือ ขาดผู้ประสานงานจัดกิจกรรม (ร้อยละ 36.65) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดประสบคือ ไม่ได้รับความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรม เช่น การประกวด การรณรงค์ (ร้อยละ 20.28)

ปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์แก่ประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชนประสบแตกต่างกันคือ ในหน่วยงานภาครัฐจำนวนสูงสุดประสบปัญหาการเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 53.05) ในภาคเอกชนประสบปัญหางบประมาณมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 48.52) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ประสบปัญหาต่างกันคือ ในภาครัฐประสบปัญหางบประมาณมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 52.11) ในภาคเอกชนประสบปัญหา ขาดผู้ประสานงานจัดกิจกรรม (ร้อยละ 29.41)

6.4 ปัญหาด้านสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ จำแนกตามประเภทสื่อ 6 ชนิดดังนี้

6.4.1 ปัญหาสื่อสิ่งพิมพ์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหาสื่อสิ่งพิมพ์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ดังนี้ ปัญหา 2 ประการแรกที่หน่วยงานจำนวนใกล้เคียงกันประสบ ได้แก่ งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 42.70) และสื่อสิ่งพิมพ์มีจำนวนไม่เพียงพอ (ร้อยละ 42.34) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบคือ รูปแบบสื่อไม่น่าสนใจ (ร้อยละ 34.72)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาสอดคล้องกันคือ หน่วยงานจำนวนสูงสุดประสบปัญหา งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 41.31 และ 47.05) นอกจากนี้ในภาครัฐหน่วยงานจำนวนสูงสุดประสบปัญหารูปแบบสื่อไม่น่าสนใจ (ร้อยละ 41.31) อีกประการหนึ่ง สำหรับปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบคือ สื่อสิ่งพิมพ์มีจำนวนไม่เพียงพอ (ร้อยละ 28.64 และ 41.17)

6.4.2 ปัญหาสื่อโสตทัศนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรเคดส์

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหาสื่อโสตทัศนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรเคดส์ ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนมากประสบคือ งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 41.99) รองลงมาคือ บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 37.37) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนมากประสบได้แก่ อุปกรณ์ในการผลิตสื่อไม่เพียงพอ (ร้อยละ 29.18) และ อุปกรณ์ไม่ทันสมัย (ร้อยละ 25.98)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาการใช้สื่อโสตทัศนเพื่อเผยแพร่สารนิเทศโรเคดส์สอดคล้องกันทุกประการดังนี้ หน่วยงานจำนวนมากประสบปัญหา งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ ภาครัฐ (ร้อยละ 40.85) ภาคเอกชน (ร้อยละ 45.59) ปัญหาที่ประสบรองลงมาคือ บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ ภาครัฐ (ร้อยละ 38.50) ภาคเอกชน (ร้อยละ 23.82) หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดประสบปัญหาคือ อุปกรณ์ไม่ทันสมัย ภาครัฐ (ร้อยละ 27.70) ภาคเอกชน (ร้อยละ 20.59)

หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาตรงกันทุกประการคือ งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 40.85 และ 45.59) บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 38.50 และ 33.82) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดที่ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบคือ อุปกรณ์ไม่ทันสมัย (ร้อยละ 27.70 และ 20.59)

6.4.3 ปัญหาสื่อมวลชนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรเคดส์

หน่วยงานส่วนน้อยประสบปัญหาสื่อมวลชนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรเคดส์ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ขาดบุคลากรเตรียมข้อมูล/ต้นฉบับเพื่อเผยแพร่ทางสื่อมวลชน (ร้อยละ 42.70) ค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 40.93) และขาดการประสานงานกับสื่อมวลชน (ร้อยละ 27.05) ตามลำดับ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาตรงกันทุกประการคือ ขาดบุคลากรเตรียมข้อมูล/ต้นฉบับเพื่อเผยแพร่ทางสื่อมวลชน (ร้อยละ 42.72 และ 42.65) รองลงมาคือ ค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 40.85 และ 41.18) และขาดการประสานงานกับสื่อมวลชน (ร้อยละ 25.35 และ 32.65) ตามลำดับ

ปัญหาสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชนตรงกันคือ ปัญหา 2 ประการแรกซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ได้แก่ ขาดบุคลากรเตรียมข้อมูล/ต้นฉบับเพื่อเผยแพร่ทางสื่อมวลชน (ร้อยละ 42.72 และ 42.65) และค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 40.85 และ 41.18)

6.4.4 ปัญหาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์

ปัญหาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ซึ่งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาได้แก่ ค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 52.66) บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 39.50)

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาดตรงกันคือ ค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 53.05 และ 51.47) บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 41.31 และ 33.32)

6.4.5 ปัญหาสื่อบุคคลที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์

ปัญหาสื่อบุคคลที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบได้แก่ บุคลากรปฏิบัติงานไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 49.47) ขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริง (ร้อยละ 44.48) และบุคลากรไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน (ร้อยละ 14.23) ตามลำดับ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาสอดคล้องกันคือ หน่วยงานจำนวนสูงสุดประสบปัญหา บุคลากรปฏิบัติงานไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 50.23 และ 47.06) รองลงมาคือ ขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริง (ร้อยละ 45.54 และ 41.18) ปัญหาที่หน่วยงานน้อยที่สุดประสบคือ บุคลากรไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน (ร้อยละ 16.43 และ 7.35)

ปัญหาที่หน่วยงานทั้ง ภาครัฐกับภาคเอกชนประสบสอดคล้องกันทุกประการ คือ บุคลากรปฏิบัติงานไม่ต่อเนื่อง (ร้อยละ 50.2 และ 47.06) รองลงมาคือ ขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริง (ร้อยละ 45.54 และ 7.35)

6.4.6 ปัญหาสื่อพื้นบ้านที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์

ปัญหาสื่อพื้นบ้านที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบได้แก่ ขาดแคลน งบประมาณ (ร้อยละ 48.40) ขาดศิลปินเข้าร่วมการ

เผยแพร่สารนิเทศ (ร้อยละ 23.49) และขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง (ร้อยละ 22.06) ตามลำดับ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาสอดคล้องกันคือ ขาดแคลนงบประมาณ (ร้อยละ 50.23 และ 42.65) หน่วยงานรองลงมาประสบปัญหาแตกต่างกันคือ ขาดศิลปินเข้าร่วมการเผยแพร่สารนิเทศ (ร้อยละ 25.82) และขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง (ร้อยละ 23.47) ส่วนภาคเอกชนจำนวนรองลงมาประสบปัญหาขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง (ร้อยละ 17.65) และขาดศิลปินเข้าร่วมการเผยแพร่สารนิเทศ (ร้อยละ 16.18)

ปัญหาในการใช้สื่อพื้นบ้านเพื่อเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบปัญหาดังกันคือ ขาดแคลนงบประมาณ (ร้อยละ 50.23 และ 42.65) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบต่างกันคือ ภาครัฐประสบปัญหาขาดศิลปินเข้าร่วมการเผยแพร่สารนิเทศ (ร้อยละ 25.82) ภาคเอกชนประสบปัญหา ขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง (ร้อยละ 17.65) และปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดประสบปัญหาต่างกันคือ ภาครัฐประสบปัญหา ขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง (ร้อยละ 23.47) ในภาคเอกชนประสบปัญหา ขาดศิลปินเข้าร่วมการเผยแพร่สารนิเทศ (ร้อยละ 16.18)

4 ปัญหาด้านการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ จำแนกตามลักษณะของบริการดังนี้

4.1 การจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ทางการแพทย์และสังคม

ปัญหาด้านการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ทางการแพทย์และสังคมของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหามีดังนี้ บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษามีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 37.37) ไม่มีสถานที่เพื่อจัดให้บริการที่เหมาะสม (ร้อยละ 32.03) ผู้รับสารนิเทศไม่สนใจ (ร้อยละ 25.62) ผู้ให้คำปรึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่เพียงพอ (ร้อยละ 24.91) ตามลำดับ

ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ทางการแพทย์และสังคมแตกต่างกัน หน่วยงานจำนวนสูงสุดในภาครัฐประสบปัญหาไม่มีสถานที่เพื่อจัดให้บริการที่เหมาะสม (ร้อยละ 37.09) ในภาคเอกชนประสบปัญหา บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษามีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 39.71) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบต่างกันดังนี้ ในภาครัฐประสบปัญหาบุคลากรปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษามีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 36.62) ในภาคเอกชนประสบปัญหาผู้ให้คำปรึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่เพียงพอ และ

ผู้รับสารนิเทศไม่สนใจเท่ากัน (ร้อยละ 20.59) ปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดประสบปัญหาแตกต่างกันคือ ในภาครัฐประสบปัญหาผู้ให้คำปรึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่เพียงพอ (ร้อยละ 26.29) ในภาคเอกชนประสบปัญหาไม่มีสถานที่เพื่อจัดให้บริการที่เหมาะสม (ร้อยละ 16.18)

4.2 การจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์เชิงวิชาการ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหาด้านการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์เชิงวิชาการ ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบได้แก่ ขาดแคลนบุคลากรปฏิบัติงาน (ร้อยละ 46.62) ขาดแคลนอุปกรณ์ในการให้บริการ (ร้อยละ 35.59) ข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่กระจัดกระจาย (ร้อยละ 28.83) ตามลำดับ

ปัญหาในการจัดให้บริการโรคเอดส์เชิงวิชาการที่หน่วยงานจำนวนสูงสุดทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบคือ ขาดแคลนบุคลากรปฏิบัติงาน (ร้อยละ 47.89 และ 42.65) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบแตกต่างกันดังนี้ ในภาครัฐประสบปัญหาขาดแคลนอุปกรณ์การให้บริการ (ร้อยละ 37.44) ในและภาคเอกชนประสบปัญหา ข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่กระจัดกระจาย (ร้อยละ 30.88) และหน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาแตกต่างกันคือ ในภาครัฐประสบปัญหาข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่กระจัดกระจาย (ร้อยละ 28.17) ในภาคเอกชนประสบปัญหาขาดแคลนอุปกรณ์ในการให้บริการ (ร้อยละ 23.53)

5 ปัญหาด้านกลุ่มผู้รับสารนิเทศที่หน่วยงานมุ่งเผยแพร่ จำแนกเป็น 3 กลุ่มดังนี้

5.1 ปัญหากลุ่มผู้รับสารนิเทศที่มีพฤติกรรมเสี่ยง

ปัญหาในกลุ่มผู้รับสารนิเทศที่มีพฤติกรรมเสี่ยงที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ประสบคือ ไม่ตระหนักถึงอันตรายของโรคเอดส์ (ร้อยละ 62.83) ปัญหาอื่นๆ ที่หน่วยงานต่างๆ ประสบในจำนวนรองลงมาได้แก่ ไม่เปิดเผยว่าตนป่วยเป็นโรคเอดส์ (ร้อยละ 40.56) ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 38.43) เจ้าของกิจการภาครัฐกิจไม่ให้ความร่วมมือ (ร้อยละ 28.83) และ เจ้าของสถานบริการทางเพศไม่ให้ความร่วมมือ (ร้อยละ 24.20)

หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดประสบปัญหา ไม่ตระหนักถึงอันตรายของโรคเอดส์เช่นเดียวกัน (ร้อยละ 62.91 และ 60.29) ปัญหาที่หน่วยงานประสบรองลงมา 2 ประการคล้ายคลึงกันดังนี้ ในภาครัฐประสบปัญหา ไม่เปิดเผยว่าตนป่วยเป็นโรคเอดส์ (ร้อยละ

41.31) และขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 38.03) ในภาคเอกชนประสบปัญหา ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 39.71) และปัญหาไม่เปิดเผยว่าตนป่วยเป็นโรคเอดส์ (ร้อยละ 38.24) ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดประสบตรงกันคือ เจ้าของสถานบริการทางเพศไม่ให้ความร่วมมือ (ร้อยละ 24.88 และ 22.06)

5.2 ปัญหากลุ่มผู้รับสารนิเทศที่ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหากลุ่มผู้รับสารนิเทศที่ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนสูงสุดประสบปัญหา บุคลากรมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 46.95 และ 47.06) หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบปัญหา งบประมาณมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 39.15) และเอกสารด้านวิชาการไม่เพียงพอ (ร้อยละ 21.36) ตามลำดับ

ภาครัฐกับภาคเอกชนประสบปัญหาสอดคล้องกันทุกประการคือ หน่วยงานจำนวนสูงสุดประสบปัญหาบุคลากรมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 46.95 และ 47.06) รองลงมาประสบปัญหาคือ งบประมาณมีไม่เพียงพอ (ร้อยละ 38.50 และ 41.18) หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบปัญหาคือ เอกสารด้านวิชาการไม่เพียงพอ (ร้อยละ 22.06 และ 19.12)

5.3 ปัญหากลุ่มผู้รับสารนิเทศประชาชนทั่วไป

ปัญหากลุ่มผู้รับสารนิเทศที่เป็นประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ประสบปัญหาคือ ประชาชนไม่เปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง (ร้อยละ 65.84) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบคือ ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 40.93) และประชาชนไม่สนใจสารนิเทศที่เผยแพร่ (ร้อยละ 28.11)

หน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชน ประสบปัญหาสอดคล้องกันทุกประการ ดังนี้ หน่วยงานจำนวนสูงสุดประสบปัญหา ประชาชนไม่เปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง (ร้อยละ 67.61 และ 60.29) ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบคือ ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ (ร้อยละ 40.8 และ 41.27) ปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนจำนวนน้อยที่สุดประสบปัญหาตรงกันคือ ประชาชนไม่สนใจสารนิเทศที่เผยแพร่ (ร้อยละ 29.58 และ 23.53) ตามลำดับ

อภิปรายเกี่ยวกับปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์

ปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ประสบโดยจำแนกตามปัญหาด้านเนื้อหา ด้านวิธีการการเผยแพร่ ด้านสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่ ด้านการให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ ด้านกลุ่มผู้รับสารนิเทศที่หน่วยงานมุ่งเผยแพร่

1. ปัญหาด้านเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานประสบ

ปัญหาด้านเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ซึ่งมีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบผลการวิจัยพบว่า เนื้อหาไม่สอดคล้องกับกลุ่มผู้รับสารนิเทศ เนื้อหาไม่ทันสมัย เนื้อหาเข้าใจยาก เนื้อหาไม่ชัดเจน ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดประสบคือ เนื้อหาไม่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะว่าในการปฏิบัติงานเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานมิได้คำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายที่เผยแพร่สารนิเทศว่ามีความแตกต่างกันทั้งด้านชีวิตความเป็นอยู่ วัฒนธรรม ประเพณี เนื้อหาสารนิเทศที่ผลิตไว้แล้วมิได้ทำให้ทันสมัย แต่นำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายทุกกลุ่มแสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติงานเผยแพร่มิได้ศึกษาถึงลักษณะของกลุ่มเป้าหมายให้ละเอียดก่อน เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่มนั้นมีความแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรมประเพณีและอื่นๆ

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาด้านเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์สอดคล้องกัน ปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบได้แก่ เนื้อหาไม่สอดคล้องกับกลุ่มผู้รับสารนิเทศหรือรองลงมาที่ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบ คือ เนื้อหาไม่ทันสมัย ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดของภาครัฐและภาคเอกชนประสบคือ เนื้อหาไม่ถูกต้อง แสดงให้เห็นว่าการปฏิบัติงานเผยแพร่มิได้ศึกษาถึงลักษณะของกลุ่มเป้าหมายให้ละเอียดก่อน เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายแต่ละกลุ่มนั้นมีความแตกต่างกันในด้านวัฒนธรรมประเพณีและอื่นๆ

2. ปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์

ปัญหาด้านวิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ จำแนกเป็น 3 วิธี

2.1. ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศรายบุคคล

ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหา การเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง บุคลากรไม่เพียงพอ และเอกสารเพื่อแจกจ่ายมีไม่เพียงพอ ตามลำดับ อาจเป็นเพราะว่าเจ้าหน้าที่มิได้ทำงานเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์อย่างต่อเนื่องและมีข้อจำกัดเรื่องการปฏิบัติงานในหน้าที่ประจำอยู่แล้วจึงไม่สามารถปฏิบัติงานอื่นๆ ที่ได้รับ มอบหมายได้อย่างสมบูรณ์ สำหรับเอกสารเพื่อแจกจ่ายมีไม่เพียงพอสอดคล้องกับงานวิจัยของ บรรจบ คำหอม สกกุล, สุริยา ชาติไทย และสุนันท์ พันธุ์ชัย (2536) พบว่าพยาบาลประจำการต้องการข้อมูลเรื่องโรคจากสิ่งพิมพ์ประเภท โปสเตอร์และแผ่นพับและสิ่งพิมพ์ ดังกล่าวได้รับจากส่วนกลางจำนวนมากแต่ไม่เพียงพอที่หน่วยงานของตน

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบ ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชนประสบแตกต่างกัน คือ ในภาครัฐหน่วยงานประสบปัญหาการเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง ภาคเอกชนประสบปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบรองลงมาได้แก่ ในภาครัฐประสบปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอ ในภาคเอกชนประสบปัญหาการเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง ส่วนปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบตรงกันคือ ปัญหาเอกสารเพื่อแจกจ่ายมีไม่เพียงพอ อาจเป็นเพราะว่าในภาครัฐบุคลากรมีงานประจำและต้องปฏิบัติหน้าที่ในการเผยแพร่อีกหน้าที่หนึ่งจึงทำการปฏิบัติไม่ต่อเนื่อง ในภาคเอกชนนั้นมีข้อจำกัดเรื่องบุคลากร ลักษณะของหน่วยงานจะมีขนาดเล็กและมีบุคลากรจำนวนน้อย ส่วนปัญหาเอกสารไม่เพียงพอ นั้นอาจเป็นเพราะว่าการทำงานเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์บางหน่วยงานจะได้รับงบประมาณสำหรับผลิตสื่อในการเผยแพร่แต่บางหน่วยงานไม่มี งบประมาณมากพอจึงต้องรับเอกสารจากส่วนกลางมาใช้ในงานเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ ประกอบหน่วยงานตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคจึงมีปัญหาในการขนส่ง และความ ลำช้า อาจสูญหายในระหว่างทาง

2.2 ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศ 2 ประการ ได้แก่ บุคลากรมีไม่เพียงพอ งบประมาณมีไม่เพียงพอ ส่วนปัญหาที่ประสบน้อยคือ สถานที่ปฏิบัติงานไม่เหมาะสม

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบเปรียบเทียบปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศเฉพาะกลุ่มที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาสอดคล้องกันทุกประการ ดังนี้ บุคลากรมีไม่เพียงพอ ปัญหาที่ประสบรองลงมาคือ งบประมาณมีไม่เพียงพอ ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ประสบน้อยตรงกันคือ สถานที่ปฏิบัติงานไม่เหมาะสม

จากปัญหาที่หน่วยงานประสบนั้นอาจเป็นเพราะว่าข้อจำกัดที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนในเรื่องบุคลากรที่ต้องปฏิบัติงานประจำ ส่วนเรื่องงบประมาณนั้นหน่วยงานสามารถเสนอแผนปฏิบัติงานในการดำเนินงานป้องกันและ ควบคุมโรคเอดส์ได้จากกระทรวงสาธารณสุข และสำนักนายกรัฐมนตรีได้จัดสรรงบประมาณเตรียมให้กับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน

2.3. ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชน

ปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศแก่ประชาชน ประมาณครึ่งหนึ่งประสบปัญหา 2 ประการ ได้แก่ งบประมาณมีไม่เพียงพอ และการเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง ปัญหาที่หน่วยงานประสบรองลงมาคือ ขาดผู้ประสานงานจัดกิจกรรม ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยประสบคือ ไม่ได้รับความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรม เช่น การประกวด การณรงค์

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบ ภาครัฐกับภาคเอกชน พบว่าปัญหาในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์แก่ประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบแตกต่างกัน คือ ในหน่วยงานภาครัฐประสบปัญหา การเผยแพร่ไม่ต่อเนื่อง ในภาคเอกชนประสบปัญหา งบประมาณมีไม่เพียงพอ ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงของภาครัฐและภาคเอกชน ประสบปัญหาต่างกันคือ ในภาครัฐประสบปัญหางบประมาณมีไม่เพียงพอ ในภาคเอกชนประสบปัญหาขาดผู้ประสานงานจัดกิจกรรม

จากปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบคล้ายคลึงกันนั้น อาจเป็นเพราะว่าข้อจำกัดเดียวกันปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์เฉพาะกลุ่ม

3. ปัญหาด้านสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์

ปัญหาด้านสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ จำแนกตามประเภทสื่อ 6 ชนิด ดังนี้ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน สื่อมวลชน สื่ออิเล็กทรอนิกส์ สื่อบุคคล และสื่อพื้นบ้าน

3.1 ปัญหาสื่อสิ่งพิมพ์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหาสื่อสิ่งพิมพ์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ดังนี้ ปัญหา 2 ประการแรกที่หน่วยงานจำนวนใกล้เคียงกันประสบ ได้แก่ งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ และสื่อสิ่งพิมพ์มีจำนวนไม่เพียงพอ ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบคือ รูปแบบสื่อไม่น่าสนใจ

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนปัญหาประสบสอดคล้องกันคือ หน่วยงานประสบปัญหา งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ นอกจากนี้ในภาครัฐยังประสบปัญหา รูปแบบสื่อไม่น่าสนใจ อีกประการหนึ่ง สำหรับปัญหาที่หน่วยงานรองลงมาประสบคือ สื่อสิ่งพิมพ์มีจำนวนไม่เพียงพอ

จากปัญหาที่หน่วยงานประสบคล้ายคลึงกันอาจเป็นเพราะว่าในขบวนการผลิตสื่อเพื่อเผยแพร่ นั้นควรมีการทดสอบสื่อที่ผลิตแล้วก่อนนำไปใช้ว่าเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการเผยแพร่ นอกจากนี้การผลิตสื่อไม่ได้คุณภาพก็ทำให้รูปแบบสื่อไม่น่าสนใจ

3.2 ปัญหาสื่อโสตทัศนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหาสื่อโสตทัศนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ปัญหาที่หน่วยงานประสบคือ งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ รองลงมาคือ บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ ปัญหาที่หน่วยงานประสบน้อย ได้แก่ อุปกรณ์ในการผลิตสื่อไม่เพียงพอ

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาการใช้สื่อโสตทัศนเพื่อเผยแพร่ สารนิเทศโรคเอดส์สอดคล้องกันทุกประการดังนี้ หน่วยงานประสบปัญหา งบประมาณผลิตสื่อมีไม่เพียงพอปัญหาที่ประสบรองลงมาคือ บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ หน่วยงานประสบปัญหาน้อยที่สุดคือ อุปกรณ์ไม่ทันสมัย

จากปัญหาที่หน่วยงานทั้งสองประสบคล้ายคลึงกันอาจเป็นเพราะว่า อุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตสื่อมีราคาสูง การดำเนินงานจัดซื้ออุปกรณ์ต่างๆ ในหน่วยงานภาครัฐตั้งงบประมาณฯ ไว้ล่วงหน้าจึงจะดำเนินการจัดซื้อได้ อุปกรณ์ที่ได้มาจึงไม่ทันสมัย เนื่องจากเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว

3.4 ปัญหาสื่อมวลชนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศ

หน่วยงานส่วนน้อยประสบปัญหาสื่อมวลชนที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ขาดบุคลากรเตรียมข้อมูล/ต้นฉบับเพื่อเผยแพร่ทางสื่อมวลชน ค่าใช้จ่ายสูง และขาดการประสานงานกับสื่อมวลชน ตามลำดับ

ปัญหาสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชนตรงกันคือ ปัญหา 2 ประการแรกซึ่งมีอัตราใกล้เคียงกัน ได้แก่ ขาดบุคลากรเตรียมข้อมูล/ต้นฉบับเพื่อเผยแพร่ทางสื่อมวลชน และค่าใช้จ่ายสูง

จากปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาตรงกัน อาจเป็นเพราะว่าโรคเอดส์เป็นโรคที่เกิดขึ้นมาใหม่บุคลากรในระดับปฏิบัติงานไม่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริง โดยเฉพาะการเผยแพร่ทางสื่อมวลชนจำเป็นจะต้องเข้าใจเรื่องโรคเอดส์และเขียนออกมาให้อยู่ในรูปแบบที่อ่านแล้วเข้าใจได้ทันที ไม่มีศัพท์ทางการแพทย์ที่ยากต่อการทำความเข้าใจ และควรเขียนให้บุคคลทุกระดับเข้าใจได้ง่าย

3.5 ปัญหาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศ

ปัญหาสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ซึ่งหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาได้แก่ ค่าใช้จ่ายสูง บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาตรงกันคือ ค่าใช้จ่ายสูง บุคลากรผลิตสื่อมีไม่เพียงพอ จากปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบอาจเป็นเพราะว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์มีราคาสูงและต้องการผู้มีความรู้ความชำนาญในการจัดทำ นอกจากนี้สื่ออิเล็กทรอนิกส์จะใช้อยู่ในวงจำกัด ส่วนใหญ่จะใช้อยู่ในส่วนกลาง

3.4 ปัญหาสื่อบุคคลที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาสอดคล้องกันคือ หน่วยงานประสบปัญหา บุคลากรปฏิบัติงานไม่ต่อเนื่อง รองลงมาคือ ขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริง ปัญหาที่หน่วยงานประสบน้อยที่สุดคือ บุคลากรไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงาน

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบ ปัญหาที่หน่วยงานทั้ง ภาครัฐกับภาคเอกชน ประสบสอดคล้องกันทุกประการ คือ บุคลากรปฏิบัติงานไม่ต่อเนื่อง รองลงมาคือ ขาดบุคลากรที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริง จากปัญหาที่หน่วยงานประสบอาจเป็นเพราะว่า บุคลากรมีงานประจำที่ต้องปฏิบัติทุกวันไม่สามารถปฏิบัติที่ได้รับมอบหมายอีกหน้าที่หนึ่งได้อย่างสมบูรณ์ สำหรับปัญหาขาดบุคลากรที่มีความชำนาญเรื่องโรคเอดส์อย่างแท้จริง ตรงกับงานวิจัยของบรรจบ คำหอมสกุล สุริยา ชาติไทย และสุนันท์พันธุ์ชัย พบว่า พยาบาลประจำการยังต้องการความรู้เรื่องโรคเอดส์ทุกเรื่อง โดยเฉพาะความรู้เรื่องการป้องกันตนเองติดเชื้อเอดส์

3.6 ปัญหาสื่อพื้นบ้านที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศ

ปัญหาสื่อพื้นบ้านที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบได้แก่ ขาดแคลนงบประมาณ ขาดศิลปินเข้าร่วมการเผยแพร่สารนิเทศ และขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง ตามลำดับ

ปัญหาในการใช้สื่อพื้นบ้านเพื่อเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบปัญหาตรงกันคือ ขาดแคลนงบประมาณ ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบต่างกันคือ ในภาครัฐประสบปัญหา ขาดศิลปินเข้าร่วมการเผยแพร่สารนิเทศ ในภาคเอกชนประสบปัญหา ขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง และปัญหาที่หน่วยงานจำนวนน้อยที่สุดประสบปัญหาต่างกันคือ ภาครัฐประสบปัญหา ขาดแคลนอุปกรณ์ประกอบการกระจายเสียง ภาคเอกชนประสบปัญหา ขาดศิลปินเข้าร่วมการเผยแพร่สารนิเทศ จากปัญหาที่ประสบปัญหาแรกคือขาดงบประมาณตรงกับงานวิจัยของดวงภัทสร พานิชศุภผล(2536) พบว่าการดำเนินงานประชาสัมพันธ์เรื่องโรคเอดส์ให้ประสบ

ผลสำเร็จสำเร็จมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับบุคลากร งบประมาณ และสื่อที่ใช้ว่ามี ประสิทธิภาพ มากน้อยเพียงใด

4. ปัญหาการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ จำแนกตาม ลักษณะของหน่วยงานและการจัดบริการดังนี้

4.1 ปัญหาลักษณะของหน่วยงานที่ให้บริการ

ลักษณะหน่วยงานที่ให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ได้แก่ ห้องสมุด ศูนย์ ข้อมูลโรคเอดส์ และมุมหนังสือเกี่ยวกับโรคเอดส์

ภาครัฐและภาคเอกชนมีการจัดบริการสารนิเทศโรคเอดส์ในประเภทที่ สอดคล้องกันคือ จัดบริการห้องสมุด รองลงมาคือ ศูนย์ข้อมูลโรคเอดส์ และมุมหนังสือเกี่ยวกับโรคเอดส์ แสดงให้เห็นว่าโดยทั่วไปหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่จะมี ห้องสมุดอยู่ในหน่วยงานของตนเองอยู่แล้วจึงจัดบริการสารนิเทศโรคเอดส์ไว้ในห้องสมุดตรงกับงานวิจัยของพิทักษ์ ศิริวงศ์ (2535) ที่พบว่าเจ้าหน้าที่กระทรวงสาธารณสุขจะใช้ห้องสมุด ในหน่วยงานของตนเอง

4.2 ปัญหาการจัดบริการสารนิเทศโรคเอดส์

การจัดบริการสารนิเทศโรคเอดส์มีหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน เผยแพร่เป็นส่วนน้อยคือ บริการสารนิเทศโรคเอดส์เชิงวิชาการ และบริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคม

หน่วยงานของทั้งภาครัฐกับภาคเอกชน จัดให้มีบริการสารนิเทศ โรคเอดส์ในลักษณะต่างกันคือ ในภาครัฐจัดให้มีบริการสารนิเทศเชิงวิชาการ ในภาค เอกชนจัดให้มีบริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคมจากปัญหาที่หน่วยงานประสบอาจเป็น เพราะภาครัฐในเรื่องทางวิชาการ รวมทั้งภาครัฐเองต้องเป็นแหล่งข้อมูลทางวิชาการสำหรับให้ ค้นคว้าทั้งภายในภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อให้การเผยแพร่เนื้อหาสารนิเทศเป็น ไปในทิศทาง

เดียวกัน ในภาคเอกชนจัดให้มีบริการสารนิเทศทางการแพทย์และสังคม ซึ่งอาจเป็นเพราะว่า ภาคเอกชนสามารถให้บริการคำปรึกษาได้ดีกว่า โดยเฉพาะบริการให้คำปรึกษานอกเวลา ราชการหรือตลอดเวลา 24 ชั่วโมง

4.3 ปัญหาด้านการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ทางการแพทย์และสังคม

ปัญหาด้านการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ทางการแพทย์และสังคมที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหามีดังนี้ บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษามีไม่เพียงพอ ไม่มีสถานที่เพื่อจัดให้บริการที่เหมาะสม ผู้รับสารนิเทศไม่สนใจ ผู้ให้คำปรึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่เพียงพอ

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบ ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบ ปัญหาจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ทางการแพทย์และสังคมแตกต่างกัน ภาครัฐประสบปัญหาไม่มีสถานที่เพื่อจัดให้บริการที่เหมาะสม ในภาคเอกชนประสบปัญหามูลค่าการปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษามีไม่เพียงพอ ปัญหารองลงมาที่หน่วยงานประสบต่างกันดังนี้ ในภาครัฐประสบปัญหา บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ให้คำปรึกษามีไม่เพียงพอ ในภาคเอกชนประสบปัญหา ผู้ให้คำปรึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่เพียงพอ และผู้รับสารนิเทศไม่สนใจเท่ากัน ปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาน้อยที่สุดแตกต่างกันคือ ในภาครัฐประสบปัญหาผู้ให้คำปรึกษามีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่เพียงพอ ในภาคเอกชนประสบปัญหาไม่มีสถานที่เพื่อจัดให้บริการที่เหมาะสม อาจเป็นเพราะว่า โรคเอดส์เป็นโรคเอดส์ที่น่ารังเกียจ เมื่อใช้สถานที่ใดก็จะถูกปฏิเสธ ด้วยความกลัวว่าโรคเอดส์จะติดต่อ ส่วนปัญหามูลค่าการให้คำปรึกษามีไม่เพียงพอ อาจเป็นเพราะ เจ้าหน้าที่เกิดความกลัวในการทำงานที่ใกล้ชิดกับผู้ติดเชื้อ HIV

4.4 ปัญหาด้านการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์เชิงวิชาการ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหาด้านการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์เชิงวิชาการ ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบ ได้แก่ ขาดแคลนบุคลากรปฏิบัติงานขาดแคลนอุปกรณ์ในการให้บริการ ข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่กระจัดกระจาย

ปัญหาในการจัดให้บริการโรคเอดส์เชิงวิชาการที่หน่วยงานทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบคือ ขาดแคลนบุคลากรปฏิบัติงาน รองลงมาประสบปัญหาแตกต่างกันดังนี้ ในภาครัฐประสบปัญหาขาดแคลนบุคลากรปฏิบัติงาน ในขณะที่ภาคเอกชนประสบปัญหาข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่กระจัดกระจาย และหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาน้อยที่สุดต่างกันคือ ภาคเอกชนประสบปัญหาข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่กระจัดกระจาย ในภาคเอกชนประสบปัญหาขาดแคลนอุปกรณ์ในการให้บริการ

5. ปัญหาด้านกลุ่มผู้รับสารนิเทศที่หน่วยงานมุ่งเผยแพร่

กลุ่มผู้รับสารนิเทศโรคเอดส์ จำแนกเป็น 3 กลุ่มดังนี้

5.1 ปัญหากลุ่มผู้รับสารนิเทศที่มีพฤติกรรมเสี่ยง

ปัญหาในกลุ่มผู้รับสารนิเทศที่มีพฤติกรรมเสี่ยงที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ประสบคือ ไม่ตระหนักถึงอันตรายของโรคเอดส์ ปัญหาอื่นๆ ที่หน่วยงานต่างๆ ประสบรองลงมา ได้แก่ ไม่เปิดเผยว่าตนป่วยเป็นโรคเอดส์ ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ เจ้าของกิจการภาคธุรกิจไม่ให้ความร่วมมือ และ เจ้าของสถานบริการทางเพศไม่ให้ความร่วมมือ

หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหา ไม่ตระหนักถึงอันตรายของโรคเอดส์เช่นเดียวกัน หน่วยงานประสบรองลงมา 2 ประการแตกต่างกัน ดังนี้ ในภาครัฐประสบปัญหา ไม่เปิดเผยว่าตนป่วยเป็นโรคเอดส์ และขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ ในภาคเอกชนประสบปัญหา ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ และปัญหาไม่เปิดเผยว่าตนป่วยเป็นโรคเอดส์ ปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบน้อยที่สุดตรงกันคือ เจ้าของสถานบริการทางเพศไม่ให้ความร่วมมือ จากปัญหาที่หน่วยงานภาครัฐประสบอาจเป็นเพราะว่า ในสังคมปัจจุบันยังมีประชาชนบางกลุ่มที่ยังขาดความรู้เรื่องอย่างต้องแท้แสดงอาการรังเกียจผู้ติดเชื้อหรือผู้ป่วยเอดส์ ปัญหาที่ภาคเอกชนประสบตรงกับ ผลงานวิจัยของสุภาพตันท์ธนานุกูล (2536) ที่พบว่าประชาชนในชนบทห่างไกลยังขาดความรู้เรื่องโรค

5.2 ปัญหากลุ่มผู้รับสารนิเทศที่ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ

หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนน้อยประสบปัญหา กลุ่มผู้รับสารนิเทศที่ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหา บุคลากรมีไม่เพียงพอ หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบปัญหา งบประมาณมีไม่เพียงพอ และเอกสารด้านวิชาการไม่เพียงพอ

ภาครัฐกับภาคเอกชนประสบปัญหาสอดคล้องกันทุกประการคือ ประสบปัญหาบุคลากรมีไม่เพียงพอรองลงมาประสบปัญหาคือ งบประมาณมีไม่เพียงพอ ทั้งภาครัฐกับภาคเอกชนประสบปัญหาน้อยที่สุดคือ เอกสารด้านวิชาการไม่เพียงพอ จากปัญหาที่หน่วยงานประสบอาจเป็นเพราะว่าเกิดความรังเกียจผู้ติดเชื้อ HIV จึงไม่ได้รับความร่วมมือจากบุคคลฝ่ายต่างๆ

5.3 ปัญหา กลุ่มผู้รับสารนิเทศประชาชนทั่วไป

ปัญหา กลุ่มผู้รับสารนิเทศที่เป็นประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนส่วนใหญ่ประสบปัญหาคือ ประชาชนไม่เปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง ปัญหาที่หน่วยงานจำนวนรองลงมาประสบคือ ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ และประชาชนไม่สนใจสารนิเทศที่เผยแพร่

หน่วยงานภาครัฐกับภาคเอกชน ประสบปัญหาสอดคล้องกันทุกประการ ดังนี้ หน่วยงานประสบปัญหา ประชาชนไม่เปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง หน่วยงานรองลงมาประสบปัญหาคือ ประชาชนยังขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ ปัญหาที่หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชนประสบปัญหาตรงกันคือ ประชาชนไม่สนใจสารนิเทศที่เผยแพร่ จากปัญหาที่หน่วยงานประสบมีเหตุผลเดียวกันปัญหาการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ในกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงและในกลุ่มผู้ทำงานสัมผัสกับผู้ติดเชื้อ

จากการทดสอบสมมุติฐานพบว่า กลุ่มประชาชนทั่วไปที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่สารนิเทศไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนมุ่งเผยแพร่ในกลุ่มนักเรียนเช่นเดียวกัน ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของประภาเพ็ญ สุวรรณ และคณะ (2537) ที่พบว่าในกลุ่มนักเรียนและประชากรที่มีอายุต่ำกว่า 19 ปี ยังมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่ถูกต้อง

ข้อเสนอแนะ

1. เนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่

จากการศึกษาในประเด็นเนื้อหาสารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานเผยแพร่พบว่า เนื้อหาเรื่องโรคเอดส์ที่เผยแพร่ส่วนใหญ่เป็นในทิศทางเดียวกัน ควรปรับปรุงเนื้อหาให้ทันสมัย เข้าใจง่าย และเพิ่มประเด็นปลีกย่อยแต่เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น การใช้มีดโกนเป็นอุปกรณ์เสริมสวยร่วมกัน นอกจากนี้ เนื้อหาเกี่ยวกับสิทธิผู้ป่วยเอดส์เผยแพร่ไม่เพียงพอ ดังนั้น ภาครัฐและภาคเอกชนจึงควรเร่งเผยแพร่ในเรื่องดังกล่าวเพราะผู้ติดเชื้อ HIV ในปัจจุบันมีเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และยังคงดำเนินชีวิตตามปกติ การทำงานร่วมกับผู้อื่นที่ปกติ จึงเกิดปัญหาาระหว่างเพื่อนร่วมงาน การว่าจ้างงาน เนื้อหาที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนควรเผยแพร่ให้ต่อเนื่องคือ การสร้างครอบครัวให้อบอุ่น การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ และการตรวจสุขภาพประจำปี

2. วิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่

จากการศึกษาในประเด็นวิธีการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์พบว่า มีวิธีการที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้วิธีการเผยแพร่สารนิเทศหลายวิธีการ แต่มีบางวิธีที่หน่วยงานใช้น้อยคือ การสนทนา ซึ่งเป็นวิธีที่น่าจะนำกลับไปใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศการสนทนากลุ่มเป็นวิธีที่สามารถกระทำได้ตลอดเวลา และเป็นวิธีที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในชุมชน

3. สื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ที่หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเผยแพร่

จากการศึกษาพบว่าสื่อประเภทโทรทัศน์วงจรปิดหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนใช้เผยแพร่ไม่เพียงพอ ทั้งที่เป็นสื่อที่สร้างความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ได้เป็นอย่างดี หากภาครัฐและภาคเอกชนควรใช้สื่อประเภทนี้เผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์อีกวิธี โดยเฉพาะในกลุ่มนักศึกษา

4. การจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ของหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน

จากการศึกษาพบว่าการจัดให้บริการสารนิเทศโรคเอดส์ เฉพาะการให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ หน่วยงานภาครัฐจัดบริการน้อยกว่าภาคเอกชน ดังนั้นภาครัฐจึงควรปรับปรุงบริการดังกล่าวให้มากขึ้นและควรขยายเวลาเปิดบริการ 24 ชั่วโมง ส่วนบริการเชิงวิชาการพบว่าหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนยังขาดแคลนบุคลากรในการปฏิบัติ ขาดแคลนอุปกรณ์ในการทำงาน หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจึงควรเร่งแก้ปัญหาดังกล่าว โดยการจ้างบุคลากรเพิ่มหรือฝึกบุคลากรที่มีอยู่แล้วให้สามารถให้บริการได้ เนื่องจากในปัจจุบันนี้โรคเอดส์ยังไม่มียารักษาข้อมูลข่าวสารจึงเรื่องสำคัญ ในด้านอุปกรณ์ในการทำงานในปัจจุบันมีสื่อที่จัดเก็บข้อมูลไว้ในรูปแบบต่างๆ และสะดวกต่อการใช้ เช่น CD-ROM จึงควรจัดหาเพื่อไว้ให้บริการ ต่อไป ในภาคเอกชนยังประสบปัญหาข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์อยู่กระจัดกระจาย ดังนั้นในภาคเอกชนจึงควรสร้าง ห้องสมุดหรือศูนย์ข้อมูลขึ้นภายในหน่วยงานของตนเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ ให้ง่ายต่อการใช้บริการ

5. กลุ่มผู้รับสารนิเทศที่หน่วยงานมุ่งเผยแพร่

จากการศึกษาพบว่ามีกลุ่มผู้รับสารนิเทศโรคเอดส์บางกลุ่มที่หน่วยงานเผยแพร่สารนิเทศน้อยคือ กลุ่มชาวประมง พนักงานขับรถบรรทุก/รถทัวร์ ครอบครัวของผู้ติดเชื้อ ผู้นำศาสนา หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน ในปัจจุบันโรคเอดส์ได้แพร่ระบาดไปยังประชาชนทุกกลุ่ม ทุกอาชีพ หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนจึงควรคำนึงถึงกลุ่มบุคคลเหล่านี้ และควรเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ให้ครอบคลุมทุกกลุ่มทุกอาชีพ

แนวทางสำหรับการทำวิจัยในอนาคต

1. ควรมีการศึกษาการดำเนินงานของแหล่งสารนิเทศโรคเอดส์ และรวบรวมรายชื่อเพื่อให้หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนได้ใช้เป็นสื่อกลางในการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับโรคเอดส์ติดต่อประสานงาน

2. ควรมีการศึกษาเรื่องสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์ ว่าสื่อแต่ละประเภท สื่อชนิดใดเหมาะสมในการใช้เผยแพร่สารนิเทศโรคเอดส์